

Otroci so radi v naravi

Pogovor s pisateljem in naravovarstvenikom Ivanom Esenkom

✍ Erika Ašič

Ivan Esenko je velik ljubitelj narave. Vse njegovo poklicno, pa tudi ljubiteljsko delo, je močno povezano z naravo. Je pisatelj, fotograf, naravovarstvenik, po izobrazbi pa veterinarski tehnik.

Vrsto let je delal v čebelarstvu in sodeloval tudi s češkimi strokovnjaki. Je član Društva za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije, RSPB (Royal Society for the Protection of Birds, Velika Britanija) in Slovenskega društva za proučevanje in varstvo netopirjev. Napisal je vrsto člankov in knjig o živalih v našem okolju. Da bi otrokom približal naravo, predava tudi po šolah in vrtcih. Njegove fotografije vzamejo dih, saj uspejeti najrazličnejše trenutke življenja v naravi. V pogovoru z njim začutimo, da je življenje v naravi res čarobno, če ga le znamo opazovati.

Kaj vas v naravi navdušuje, da ste svoje življenje posvetili njej?

Z naravo je moje življenje prepleteno že od otroštva. Za to so 'krivi' predvsem starši, ki so me navduševali nad njo s tem, da smo veliko zahajali v gozd in hribe ter obdelovali obsežen vrt. Odraščal sem na bregovih Save, reke, ki jo rad omenjam v svojih delih. Bogastvo vrst ob njej je bilo zame kot magnet. Kot otrok sem veliko časa preživel ob vodi. Nemalokrat sem s tem delal sive lase svojim staršem, ki pa so imeli na srečo

Ivan Esenko z lesno sovo.

veliko mero razumevanja do mojih raziskovalnih podvigov. Še danes me kot kanuista pritegne vsaka reka, ki jo srečam na svojih poteh. Bolj kot veslaški užitki me pritegne narava okoli reke, stopnja onesnaženosti, značaj reke, ko gre za nižinski, alpski ali kraški vodotok, stare mlinske zgradbe, ki govorijo o sožitju ljudi z reko in drugo. Slovenske reke sem opisal v svojem delu *Zgodbe iz kanuja – Čudoviti svet slovenskih voda*.

Kar nekaj let ste se intenzivno ukvarjali s čebelarstvom. Kaj vas navdušuje pri čebelah?

Čebelariti sem pričel v svoji rani najstniški dobi. Prvi panj so mi kupili starši. Pri čebelah me je že kot otroka privlačila predvsem njihova samoumevna organiziranost. Kaj več bi težko odgovoril na to vprašanje, nekako tako kot bi težko odgovoril zaljubljenec na vprašanje, zakaj je zaljubljen. Slovenija je čebelarstva dežela.

Živimo v domovini kranjske čebele, ki jo po naši deželi imenujejo v vseh svetovnih jezikih, tudi znanstvenem. Vsekakor je ta žuželka v svetu bolj prepoznavna kot ljudje, s katerimi si deli ta prostor. Ko sem v začetku 80. let v preteklem stoletju pričel sodelovati s češkimi strokovnjaki in njihovim čebelarstvom in njihovim čebelarstvom v Dolu pri Pragi, se je pričela moja profesionalna čebelarstvena kariera. V okrilju moje strokovne organizacije vzreje čebeljih matic pri Medexu, kjer sem bil takrat zaposlen, je število vzrejenih matic v eni sami sezoni presešlo magično število 10.000, kar je bilo odmevno tudi drugod, ne samo v tedanji Jugoslaviji. Ukvarjal sem se tudi z instrumentalnim osmenjevanjem matic, zdravstveno zaščito čebel, s pašno problematiko in preizkušanjem novih tehnologij v čebelarstvu. Takrat sem napisal strokovno delo *Vzreja čebeljih matic*, priročnik za čebelarje in večje število strokovnih člankov. Čebelaril sem tudi v vzhodni

Članek se nadaljuje na str. 29.